

RA PO RT!

**ryze
avantgardní
pravidelná
občas
rúpavá
tiskovina**

VII.

Proud

Úvodník ■ Eliška Rybová

Na stole leží lentilky, bublinková čokoláda, perníčky a podivná nejistota nad tím, jestli vyjde poslední *Raport!*. Jsme tak trochu bez proudu. Copak ten elektrický, ten by až tak nevadil, redakce byla totiž ochotná poslední číslo napsat klidně ručně a prodávat za zvýšenou cenu jako limitovanou edici. Už nám ale trochu chybí ten proud v nás, který nás poháněl v psaní, bránil ve spaní a který nám každým dnem do ouška našeptával, že to pivo ve Vokýnku se samo nevypije. Ještě jedeme, ale náš humor už se začíná omezovat na školkovské vtipky a náš elán se začíná nápadně podobat probuzení po anestezii.

Odjezdy ze Sobotky jsou vždycky náročné. Nejen kvůli opouštění oblíbených míst na práci nebo odpočinek či kvůli loučení, které k tomu prostě patří. Také kvůli tomu, jak si každý odvážíme malé kousky Sobotky s sebou domů, které nám pak připomínají, že jsme pryč a kde jsme byli. Špína za nehty, která se objeví hned, jakmile ji vyškrábeme, oteklé nohy ze sezení u textů, tráva v taškách na notebooky (nikdo netuší, jak se tam vždycky dostane), třísky ve stehnech z laviček pod stanem a prach ve vlasech (a letos i šterk a udusaná hlína). Tento rok si nově odvážím i posílené břišní svaly z prosmátých nocí i dnů a radost v hlavě, že jsem našla nové kamarády, a troufnu si říct, že velké kamarády (a to i přesto, že někteří jsou z Brna).

Raport! se už pomalu rozjíždí do různých koutů republiky se slovy: „Příští rok rozhodně na celý týden!“ A já doufám. Já opravdu strašně moc doufám, protože moji milí (spolu)redaktoři se pro mě po letošku stali nedílnou součástí soboteckého festivalu a nedokážu si představit, že bych jediného z nich příští ročník nebudila ve tři ráno na obtahy. Chci nebýt sentimentální a chci nebýt patetická, ale když oni jsou opravdu neskuteční!

Už je hotovo. Neopravené už neopravíme, ale je v tom kousek nás. Už je hotovo. Je dopsáno, je dokorekturováno, dozpíváno i dofestivalováno. Teď už jen splnit i to dospáno, ale to až doma. To se na Sobotce nedělá. Už je hotovo a já děkuju. Děkuju návštěvníkům festivalu za to, že nás čtete, že nás chválíte i kritizujete, že nás chodíte polévat vodou, když se Vám nelíbí náš článek (v tomhle horku to bylo dokonalé, jen pozor na počítače). Děkuju organizátorům za spolupráci a za to, že letos festival zase naplnili skvělým programem. Děkuju každému jednomu z Vokýnka za nasazení, se kterým nás občerstvujete, a za to, že náš pitný režim berete vážně. Jsme rádi, že vás máme!

Nejvíc ale děkuju svým milým redaktorům za to, že to i napoprvé a v úplně neznámém prostředí takhle zvládli, že se se mnou smáli a že zůstávali pozitivní i v náročných chvílích. Děkuju za každý článek a za každý úsměv – vypálily se mi do hlavy! Tak ještě jednou, jak se v czenglish říká, jsem proud.

*Autorka se sentimentu ani patosu neubráníla.
A už ani nechce.*

PROGRAM - SOBOTA 5/7

8:00 Náměstí

Tradiční třešňový jarmark s pečkou uvnitř
Vem nohy na tradiční sobotecký jarmark!

10:00 Městské divadlo

I cesta může být cíl – výstupy dílen našich nejmladších návštěvníků

14:00 Farní zahrada

(vstupné 100 Kč)

Pluto – divadlo postchoťnického souboru Jatelinka pro děti starší pěti let

15:00 Zahrada Šrámkova domu

Přehlídka recitace a zpěvu žáků sobotecké základní umělecké školy

18:00 Zahrada Šrámkova domu

(vstupné 200 Kč)

Duo Big Band zahraje na konec – k poslechu, a především k tanci!

20:00 Zahrada Šrámkova domu

(vstupné 100 Kč)

Afrgr – vinylová tečka za festivalem
Je tady váš Michal Bulíř se svou diskotékou!

JÍDELNÍČEK

Pizzerie Maštal

Snídaně (7:30–9:45):

Vylízaný talíř od loučení, k tomu sbohem-šátečky

Oběd (11:30–14:30):

Žampionová polévka

Pečená sekaná, bramborová kaše, kyselá okurka

Houbové rizoto sypané sýrem

Večeře (není):

Polévka vyvařená do nicoty

Nic, bez oblohy

Prázdnota v břiše

Vokýnko

Pomazánka sloní žrádlo

Rybízový koláč

Cesty kulhavý, na jednom místě stát mě nebaví

Imprese ■ Matyáš Valkoun, Axel Doubravů

Kdy jste naposledy vyrazili na vycházku? Jen tak sami bez ničeho. Bez telefonu, hudby, knížky, psa nebo společnosti. Sami se sebou a svým vnitřním poutníkem. Ne, nejde o to dojít co nejdál, koupit turistické známky ze všech známých i méně známých památek svého kraje nebo o to zdolat vrchol jako první. Cesta je cíl a cíl je cesta. Jakmile někam dojdeš, můžeš stále jít ještě dál. To není o nachozených kilometrech. Jde o to se pomalu toulat. Za chůze zkoumat okolní krajinu a přinutit se přemýšlet nad tím, na co není čas, co se odkládá na potom, co nedá člověku spát.

Zapomněl jsem natankovat. Babička měla včera svátek, nezavola jsem. Ten chlápek fakt šel po Florenci bos. Dělán práci dobře? A má to vůbec smysl? Snad jsem alespoň trochu k užítku... Zakopnutí o kámen mě vytrhne z proudu myšlenek. Vzpamatuji se a jdu

dál. Uklidit doma, pořádně uklidit, to je těžké. Ale uklidit si v sobě nebo alespoň začít – to je úctyhodný výkon. Kdyby to bylo jednoduché, má to hned každý. Nech to být, nemá to smysl.

Kulhavý poutník jde krajinou. Jde pomalu, rychleji jít nemůže a ani nechce. O to více pozoruje okolí, všímá si detailů a lidí. Ale nemluví s nimi. Je sám, a přitom vede rozhovor. Za pomoci prof. Petra Mareše jsme se vydali na rozbor osobitého díla Josefa Čapka a nahlíželi na něj z různých úhlů pohledu. Přednáška zakončená zapálenou diskuzí uzavřela cyklus dopoledních přednášek ve Spořitelně.

*Autoři jsou vděční za to, že mohou životní cestu
prožívat spolu.*

Spirituální hilling našich textosteronů

Rívjů ■ Faruk Cetinkaya

Strašidlo bloudí Sobotkou – strašidlo profesní deformace a ega. Veškeré mocnosti nového Raportlu se spojily k svorné štvanci na toto strašidlo, fotograf a šéfredaktorka, Blažejová a Trč, levicoví radikálové a gramatičtí policisté. Bohužel zatím bezúspěšně.

Z dílen zazněly jednorožčí clichy, vzduchoprázdňá poésie, ale i kvalitní texty, vyznačující se společným jmenovatelem – zaujímaly formu intimních záblesků/náhledů do každodenních skutečností rodinného života; soužití s lidmi, kterým byl člověk vržen do klína, úměrně balancuje na vahách jemnosti a drsnosti, milosti i krutosti. Toto soužití je složité a je naší první zodpovědností, ač nahodilou.

Texty však byly zastíněny, nebo spíše přehlušeny. Texty chybějících autorů zdramatizovala (předdramatizovala) vedoucí dílen, která si nemohla pomoci a přelila výplody relativní hodnoty kýblem eksoterické barvy vlastního „stylu“ a interpretace. Přednes kypěl samolibostí až exhibicionistického rázu a dramaturgie celé expozice byla na– na ho– na pí– na hranici improvizčních počinů, které jsme očekávali až v dílnách stand-upového vystupování později téhož dne.

*Autor se neomlouvá; starej milovník izr*elských spisovatelů ho naladil mrzutě.*

Debata na téma

Reflexe ■ Eliška Rybová

Byl jsem tady,
jsem tu zas,
přijdu příště,
Fantomas!

BA DUM C!

Květy, oči pralesa, rozvíjely se jim pod rukama

Imprese s prvky reportáže ■

Anna Košťálová, Markéta Pospíšilíková

v kaleidoskopu jemných jasmínových květů
jsi barevný stín
rozpítý akvarel kalný dým
stromy se bouří – těkavě tkví
nad ránem sekera mine svůj cíl

rty země praskají
smrťhlav tělo tvé
do hlíny polapí

V pátek odpoledne děti koukají na loutkovou stínohru od brněnského Divadla Líšeň. *Sávitří* je příběh na motivy staroindické báje *Mahábháraty* o stejnojmenné krásné princezně, která se vydá za záchranou svého milého

Satiavana až k branám samotného Knížete Smrti. Stínohra poeticky kombinuje vizuální složku s akustickou, pro scénu je významný vypravěč, který s petrolejovou lampou v ruce provází mladé osazenstvo prastarým příběhem, zatímco na plátně za ním ožívají barevné stíny.

Sávitří se dětem líbí – publikum nejdříve oceňuje tmou, následují otázky na vypravěče: „Co to má za obličej? Co to má za hlavu?“ Vypravěč se chopí své úlohy, seznamuje nás s příběhem *Sávitří*, ke které princové přijíždějí a od níž zase brzy odjíždějí (Anna komentuje: „Klasičtí muži...“). Hledištěm se při prvních tónech netradičních hudebních nástrojů roznese pokojné ticho. Malé osazenstvo napjatě sleduje strasti *Sávitří* a jejího manžela, v závěru jednomu z přítomných unikne hlasité zvolání plné úlevy, bystrá predikce: „On zas žije! No, co jsem říkal...“ (Markéta s Annou konstatují: „Co je to za spoilery?“).

odlesky barevných střípků
vtahující sugescce
křehkost i nezdolnost
oči pralesa
otevřené dokořán

Sávitří,
copak nemáš nikdy strach?

Autorky na rozdíl od Sávitří strach někdy mají.

Konec než stihneš lusknout prsty

Raportáž ■ Magdaléna Kvasničková

Už se končí den, už je čas spánku, zdi se barví od šrááámků. Zdi i srdíčka, pěkně do ruda. Čekala jsem, kdy se dostaví ten AHA moment, že se Sobotka chýlí ke konci. Přišel v značně vydýchané, ale zato patřičně produševnělé Spořitelně, kde jsme se včera všichni sešli, abychom ocenili týdenní usilovnou cestu účastníků tvůrčích dílen. Musím uznat, že to byla opravdu *Cesta jako žádná ze sta*.

Večerem nás provedla perfektně padnoucí dramaturgie střídající výkony účastníků dílny uměleckého přednesu pod vedením Aleše Vrzáka, Víta Rolečka, Josefa Kačmarčíka a Martiny Longinové a výstupy sboru, jehož velení letos převzala Kristýna Müllerová. Sboru sice chyběla silná Šlupka, ale jádro neztratila – zazněl nápaditý repertoár: trochu lidovky, trochu kánonu, trochu vážného... a všechno dohromady udělá dost. K mému překvapení bylo dost i zpěváků, vypadá to, že sborová dílna je rok od roku proslulejší.

Přednesy uměleckých textů patří na Šrámkovce mezi moji vůbec nejoblíbenější položku programu. A včera mě opět nezklamala. Sá(l) ovládly osobité interpretace textů Irmý Geisslové, Sylvie Richterové, Sylvie Plath, Petra Šabacha nebo Egona Bondyho. Mnoho z nich bylo opravdu dramatickým a humorným stand-upem (na rozdíl od těch z druhé části večera). Vyzdvihnout musím výstup Anety Mikušákové, která originální formou uvedla nonsensovou poezii Jandla, Morgensterna a Ringelnatze. Věru mistrovský kousek, redakce dává 12*/10.

Lituju, že jsem zhlédla pouze výsledek tvorby a nevydala se během týdne nahlédnout přímo do dílny. Zajímalo by mě ten proces. Od našeho fotografa, který se na dílně mihl (a zjhl), jsem se dozvěděla, že se řešila každá mezera. No, bylo to vidět!

Za ten týden se toho do mé „21gramové duše“ nakupilo opravdu hodně a zase jsem v ní pocítila jistotu, že „tímhle vším samotná projít nemusím.“

*Autorka luská stejně špatně a stejně roztomile
jako nejmladší člen sboru.*

Možná přijde i komik

Sociologické okénko ■ Faruk Cetinkaya

Prdel. Zasmáli jste se? Ne? Potom patříte do statistické menšiny – jste elitářská špína, která si podvědomě (letos je tu stoupenců Freuda až až) nepřizná, že vulgarismy vyblité do mikrofonu jsou vrcholem humoru navršeného z výkalů středoškolaček a mrtvých alkoholiků. Očividně pohrdáte publikem, které smíchem šlélelo. Tedy alespoň intoxikovaná část publika. Vlastně intoxikovaní známí vystupujících...

Tak jak to teda vlastně je? Je člověk „divnej“, jak to podala jedna z klaunů, když nehraje roli sitcomového smíchu při politováníhodných až uboze trapných pokusech se zbavit nervozity z veřejných projevů? Tu nezaměňujme se sociální úzkostí, na rozdíl od některých účinkujících si nemíním utahovat z problémů ostatních („jsou psychicky narušení a nechovaj se *normálně*, cha-chá, chápeš, jo?“).

Důležitá část zodpovědnosti padá především i na samotné vedoucí dílen. Jejich prioritou je obdržet co možná největší ohlas pro svou dílnu, a zejména pro sebe. Nalejme si sklenku čistého vína, oportunismus číhá i na Šrámkovce. Nic z toho ovšem neomlouvá šovinismus posledního vystupujícího, kterýžto nestydatě ponižuje postarší ženy a studentky převážně dívčích škol.

*Autor a paní po jeho pravici by raději
zhlédli film Limonádový Joe.*

(P)o krok zpět

Imprese ■ Axel Doubravů

Když dorazíme ke kapličce, posadím se na kopec do trávy. Dívám se kolem sebe, dívám se do krajiny. Můj pohled upoutá prašná cesta vinoucí se mezi vzrostlými poli. Jak dlouho tu asi je? Jací lidé tudy za ten čas její existence prošli a kam měli naměřeno? Zastavili se a pomodlili u kapličky za mými zády? Ignoruji zvuky nedaleké silnice. Tohle je přirozenost, pohled do téměř neporušené krajiny, kterou nabourává pouze pár domečků schovaných v údolí. V ruce žmoulám suchý lipový list a zkoumám jeho žíly. Cítím se s ním být za jedno, oba stvoření přírodou. Asi z nějakého důvodu. Zkoumám svoje tetování a díru v uchu. Odebírá mi to moji přirozenost a propojení s přírodou? Myslím, že ne. Je v ní tolik krásy a především rozmanitosti, sama mi to umožnila. Asi z nějakého důvodu.

Vzpomenu si, že mám na hlavě červeně svítící sluchátka, ze kterých slyším průvodce, co stojí o několik desítek metrů dál. V hloučku lidí se stejným červeně svítícím přístrojem na uších. Kroutím hlavou nad tím zvláštním pohledem. Chci upřednostnit pohodlí moderních technologií, a nebo přirozenost? Co je to vlastně ta přirozenost a co ji odděluje od jejího protějšku?

Autor si klade velké množství otázek.

Benátky poetické?Rubrika *Na cestě* ■ Sofie Hanounová, Anna Košťálová

Anna se často toulá, ale ještě častěji se nedobrovolně ztrácí. V Benátkách na erasmu po vypití pár aperol spritzů obzvlášť. Hned v prvních dnech to způsobí, že její telefon nenávratně zmizí v hlubinách benátského kanálu.

Anna si chvíli po tomto nešťastném utonutí kupuje dvě životní jistoty: velkou papírovou mapu pro turisty a budík. Její denní rutina pak vypadá následovně: ráno otevřít mapu, zakroužkovat všechna místa, kam se chce ten den

vydat, vyrazit na cestu, zabloudit, najít se, zabloudit, obdržet pomoc, procvičit se v komunikaci a sociální kompetenci, spřátelit se, najít se, dostat se do „benátského domu”.

Anna se postupně učí, že v Benátkách plyne čas jinak než ve zbytku světa. Že je potřeba se více toulat a míň se hnát do cíle. Ztrácení se a toulání tu jde ruku v ruce. Benátčanům prý stačí k orientaci na ostrově čtyři body: nádraží Santa Lucia, náměstí San Marco, most Rialto a most Accademia. Všechno ostatní leží někde mezi tím a člověk tam zkrátka časem dojde, není důvod spěchat. Toto město je labyrint, v němž Ariadninu nit nikdo nehledá.

Anna postupně odkládá mapu a zjišťuje, jaké to je Benátky skutečně prožít. Učí se trpělivosti. Proniká do zákoutí spleťtých uliček, kam chodí jen místní. Chápe, proč je pro Benátčany každoroční vlna turismu tak zničující. Že Benátky nejsou muzeum ani lunapark, ale jsou stále ještě místem, kde lidé žijí své každodenní životy.

Nával turistů přijde neúnosný i Sofii, která Annu v Benátkách střídá. Spokojeně pročítá Anniny řádky a souhlasí s každým z nich (mimochodem i ona v Benátkách přišla o telefon). Anniny věty jí přijdou krásné. Měla pocit, že když se píše o Benátkách, musí se psát krásně. Nebo ne?

Asi záleží na kontextu. Sofie si už zdaleka nemyslí, že se krásně dá psát o všem.

V duchu kreativních dílen Šrámkovy Sobotky si Sofie sedá ke stolu a tuto hypotézu se snaží vyvrátit. Zadání? To by mohlo znít třeba takto: „Radostná zpráva! Žení se oligarcha!“

Jé, a kde bude svatba? No přece na tom nejromantičtějším místě na celém širém světě – v Benátkách. Možná si teď říkáte, že to teda vůbec není pravda, že jste v Benátkách byli loni na prodloužený víkend a že přes všechny ty turisty jste tu romantiku teda ani nezahlédli. To oligarchovi nevadí. V kapse od kalhot včera našel přebytečných 50 milionů dolarů,

takové drobečky. Na cestě za štěstím mu tak nic nepřekáží. Pronajme si ten ostrov celý. Welcome to Veniceland.

*Autorky si myslí, že o některých věcech
prostě krásně psát nejde.*

Šrámkovka

Recept ■ Magdaléna Kvasničková

Abychom byli maximálně spokojeni se svým festivalovým vytěžováním a zůstali si sami sobě stále dostatečně sympatičtí, vznikl tzv. nepsaný recept na ideální ŠRÁMKOVKU:

Ingredience:

Šrámek v trojobalu, pravidelní občas rýpaví tiskálci, slzy a pot, stín katedrál, vincentka, pivo, vincentka, žal, co se odkládá, cesta necesta a pole nepole.

Postup, kterého je dobré se držet, aby to mělo ty pravý grády:

- tleskej, když se řekne Šrámek
- když nevíš, je to imprese
- dělej, že chápeš, a co víc, že máš názor
- rozhlédni se z Humpíku
- když jdeš na záchod, myslí na to, že si za oknem týpek vybírá knížku z krabice
- utahuj kohoutek, nebo dostaneš bídu
- hoď tam pár cest, to zabere vždycky
- nasaj, promíchej, nechej odstát, zkritizuj
- snídaň, když se objedvá, oběď, když se večerí
- když to nedrží pohromadě, dej, tam, víc, čárek
- když jsi neudržovaný čtyřladvacátník a cítíš se sáám – objetí šéfredaktorky je ultimátní lék
- pamatuj, že účet ve Vokýnku budeš muset někdy zacáhnout
- sedni si na židli, není to známka slabosti
- nos brýle všude s sebou, těžko se píše na divadlo, kdyžs nic neviděl
- zvykni si, že do toastů se může dávat i hořčice (ale nesmiřuj se s tím)

Podávej s příchutí euforie, dojetí, decentního smradu týden nošeného trika za znění Honzových kytar, soboteckého rozhlasu, případně sirén.

Dobrou chuut!

Autorka miluje vajíčkovou pomazánku z Vokýnka.

Vokýnko forévr

Stýskot ■ Jan Křeček

„Toustýýýý!“ rozhlédá se z Vokýnka každý první červencový týden zahradou Šrámkova domu už drahně let. Roku 2025 naposledy. Prostor je v rekonstrukci, přesune se do něj knihovna. Jako bohemista musím toto jistě bohulibé rozhodnutí pochválit. Také z pohledu člověka, který obývá Sobotku celoročně, to dává smysl. Jenomže já jsem návštěvník Šrámkovky. Když přijedu, moje první kroky od registrace míří k Vokýnku, abych si tam založil cech, který pak následující sobotu zaplatím. Takřka v kteroukoliv denní nebo noční hodinu je Vokýnko jistota, sobotecký pevný bod, kolem kterého se hýbe celý festival. Místo setkávání i střetávání, místo prvních lásek a posledních nenávistí, místo, na kterém dostanete tu jedinou otázku, která dává smysl: „Co si dáš?“ A také místo, kde se potkává svět místních se světem festivalu. Dejte mi Vokýnko a pohnu Šrámkem i Sobotkou!

Abychom si rozuměli: já ty lidi neznám. Vokýnkový lid. People of Vokýnko. Neznám jejich jména. Neznám jejich osudy. Neznám jejich životy. Jen vím, že jsou úžasní. Kdyby byli všichni jako lidi z Vokýnka v době Šrámkovy Sobotky, byl by svět nádherné místo k žití. Netuším, jestli existují mimo Vokýnko. Zdá se mi, že se jako magické bytosti s koncem festivalu vypaří a na začátku července se opět zjeví všem věřícím. A taky je jich mnoho: některé tváře jsou trvalé, jiné zazáří a zmizí, o jiných vůbec nevíte, kde se tam vzaly. A neptáte se. Protože Vokýnko je svaté, a tedy zapovězené.

Vím, že vše živé i neživé spěje ke svému zániku. I když to tak nevypadá, ani David Attenborough není věčný. Natožpak Vokýnko. Šrámkova Sobotka bude bez něj... jiná. Jasně, třeba se najde nový prostor, pro pivo se bude chodit do ložnice Fráni Šrámk, redakce *Raportu* bude sídlit na střeše pódia a milostný pokřik týkající se klasického šrámkovského pokrmu se bude ozývat i na dalších ročnících. Jedna éra skončí. Ale Vokýnko... Vokýnko je Vokýnko. Láska.

Autor slíboval, že už nic nenapíše, ale... Vokýnko!!!

Poděkování z infocentra

Poděkování ■ Infocentrum

Vážení a milí čtenáři,

když píší tento příspěvek, končí další ročník festivalu.

A ten letošní 69. byl opravdu slunečný, až vysušující. Z důvodu vysokých teplot byla posunuta Šrámkova 11°, další přesuny programu se staly ze zdravotních důvodů herečky, změnilo se také vedení sboru. Ale jinak vše proběhlo podle plánu a snad nikdo nelitoval cesty do Sobotky. Program byl pestrý a nabitý. Strava v Maštali výborná. Zmrzlina v cukrárně U Stašků osvěžující a káva v kavárně Jako Doma café úžasná. Chtěla bych poděkovat všem za skvělou spolupráci. Členům přípravného výboru za celoroční práci s přípravou festivalu, delegátkám, klukům technikům za týden skvěle odvedené práce. Technickému středisku i našim požárníkům za vstřícnost. Základní škole, mateřské škole, ZUŠce, Humprechtu, Ťapíku, Jednotě bratrské, sokolům i panu děkanovi za prostory. Děkuji Olince a Marušce za Exod. A velké poděkování patří i kolegyním a brigádníci v infocentru a knihovně. Zvládnout nápor turistů při festivalu není jednoduché. Jednoduché to neměla ani paní uklízečka, bohužel. Cestu do Sobotky si totiž v letošním roce našel i „záchodový fantom“, jehož záliba nám dost znepríjemňovala pobyt na festivalu. Snad se mu u nás nezalíbilo a zláká ho červený koberec ve Varech.

Všem vám přeji šťastnou cestu domů, krásné léto a vězte, že jubilejní 70. ročník festivalu Šrámkova Sobotka je již na cestě.

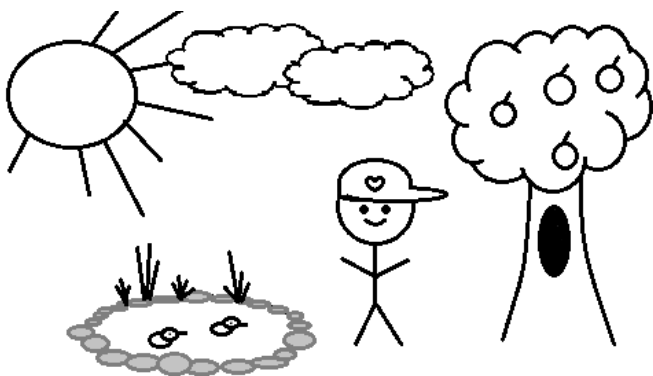
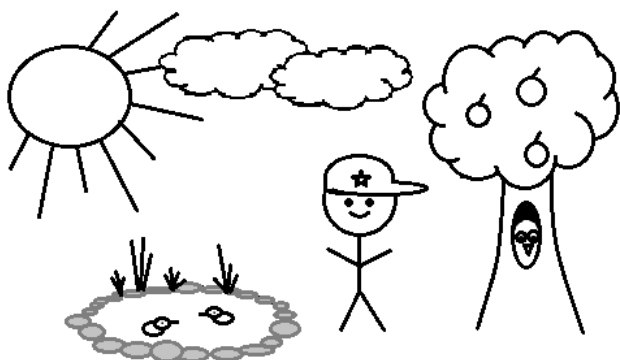
Pavlaína Havlová

Sláva, nazdar výletu!

Dětská rubrika ■ Axel Doubravů, Matyáš Valkoun

Malý Fráša rád chodí na výlety. Jeho výlet k rybníčku se mu líbil tak moc, že se k němu o rok později vrátil. Při obou příležitostech si pořídil fotku. Poznáš, co se na místě změnilo? Najdi na obrázcích 5 rozdílů.

Redakce se loučí

Rozloučení ■ Redakce Raport!u

Dopsali jsme jasná zpráva, není komu z Vokna mávat víc. Jasná zpráva, Raport! už nemá líc... :(

Odposlechnuté výhrůžky ze souboje korektorů, vendeta

Přepíšu ti nadpis do comic sansu!
Srovnám ti páteř do kurzívy.
Odsedni si, nebo tě odsadím!

Redakce oznamuje

Oznámení ■ Redakce Raport!u

Tiskárně v infocentru došel toner s označením K. Od té doby je úplně KO.

Odposlechnuto na zahradě

„Dokážu si představit, že by to bylo vtipnější, kdyby to bylo vtipný.“

Odposlechnuto v podloubí

Starožitný občan Jičina k těžce pracující občance Sobotky: „Zdar čičo! Ty seš ale vyletněná!“

Frazeologické okénko

Jde mi to od cesty.

Každý chvíli běží k cíli.

Vzal nohy na cestu.

Sedí si na cestě.

Komu se nelení, tomu se cesta.

Bez cesty nejsou cesty.

JOO, A JSME NA INSTAGRAMU!

@RAPORT_S_VYKRICKEM

RYZE AVANTGARDNÍ PRAVIDELNÁ OBČAS RÝPAVÁ TISKOVINA!

Redakce: Sofie Hanounová, Martina Klhůfková, Eliška Rybová, Eliška Nagyová, Bára Fiedlerová, Valentina Kučerová, Anna Košťálová, Markéta Pospíšilíková, Magdaléna Kvasničková, Axel Doubravů, Matyáš Valkoun, Marek Sechter, Faruk Cetinkaya.
Všechny fotografie tohoto obšťastníku s láskou fotografuje
© Jan Prokopius.

Vychází v Sobotce během 69. ročníku festivalu Šrámkova Sobotka.
Cena 20 Kč.

Vydává spolek SPLAV!,

U Studánky 5, 170 00 Praha 7,

IČ 26674122. MK ČR E 15812

Časopis *Raport!* vychází za finanční podpory Státního fondu kultury.
raport.redakce@gmail.com

CC BY-NC-ND 4.0